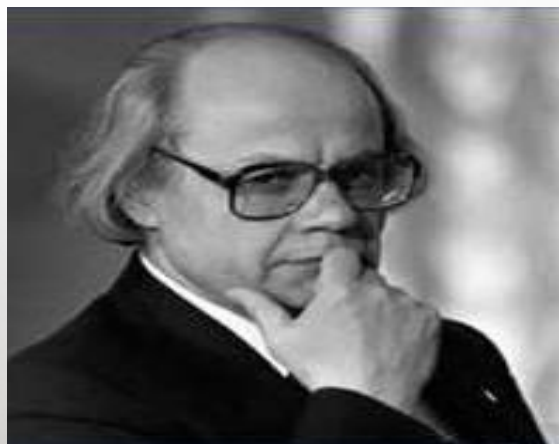

ІВАН ДРАЧ
«КРИЛА»

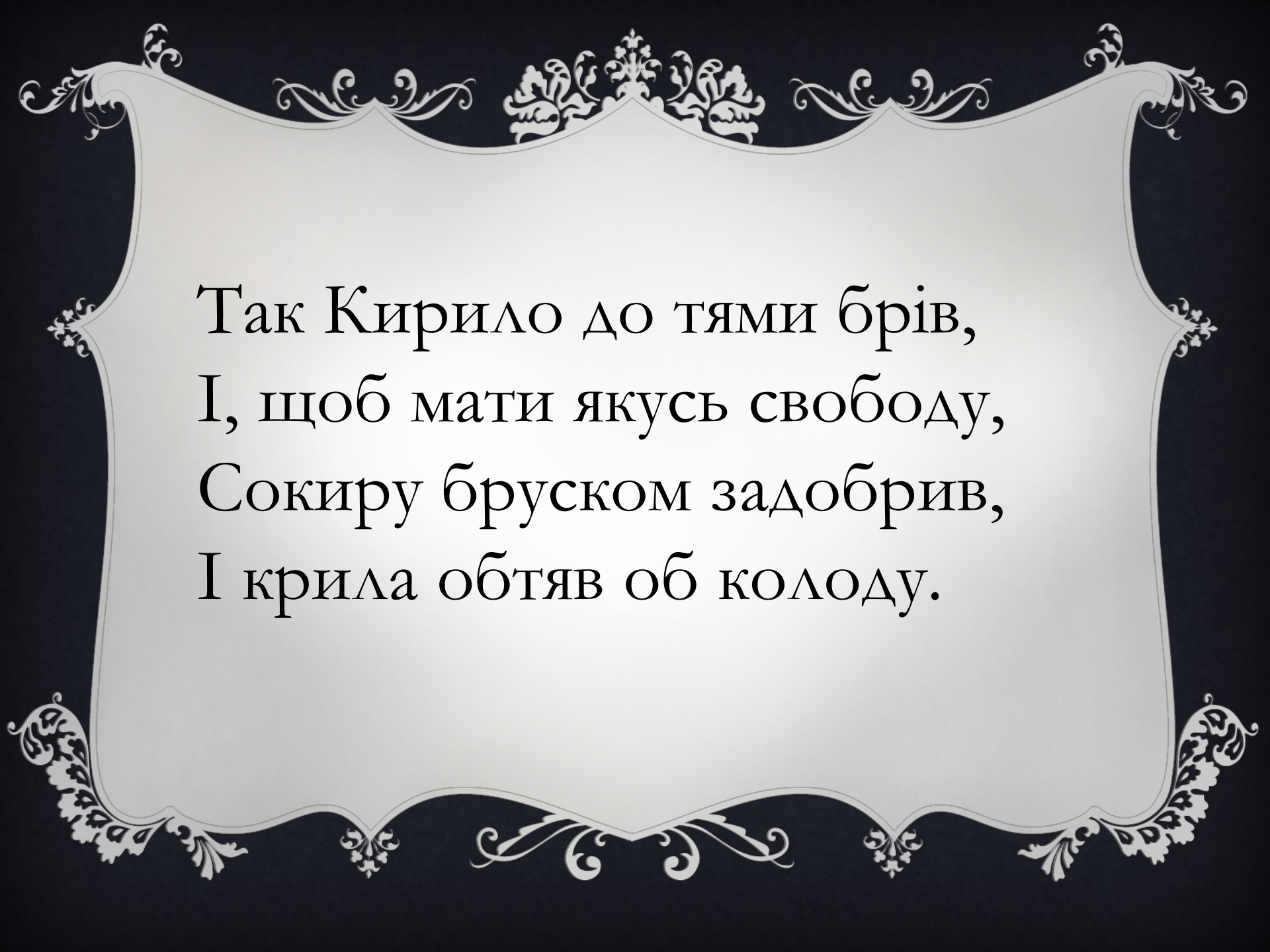

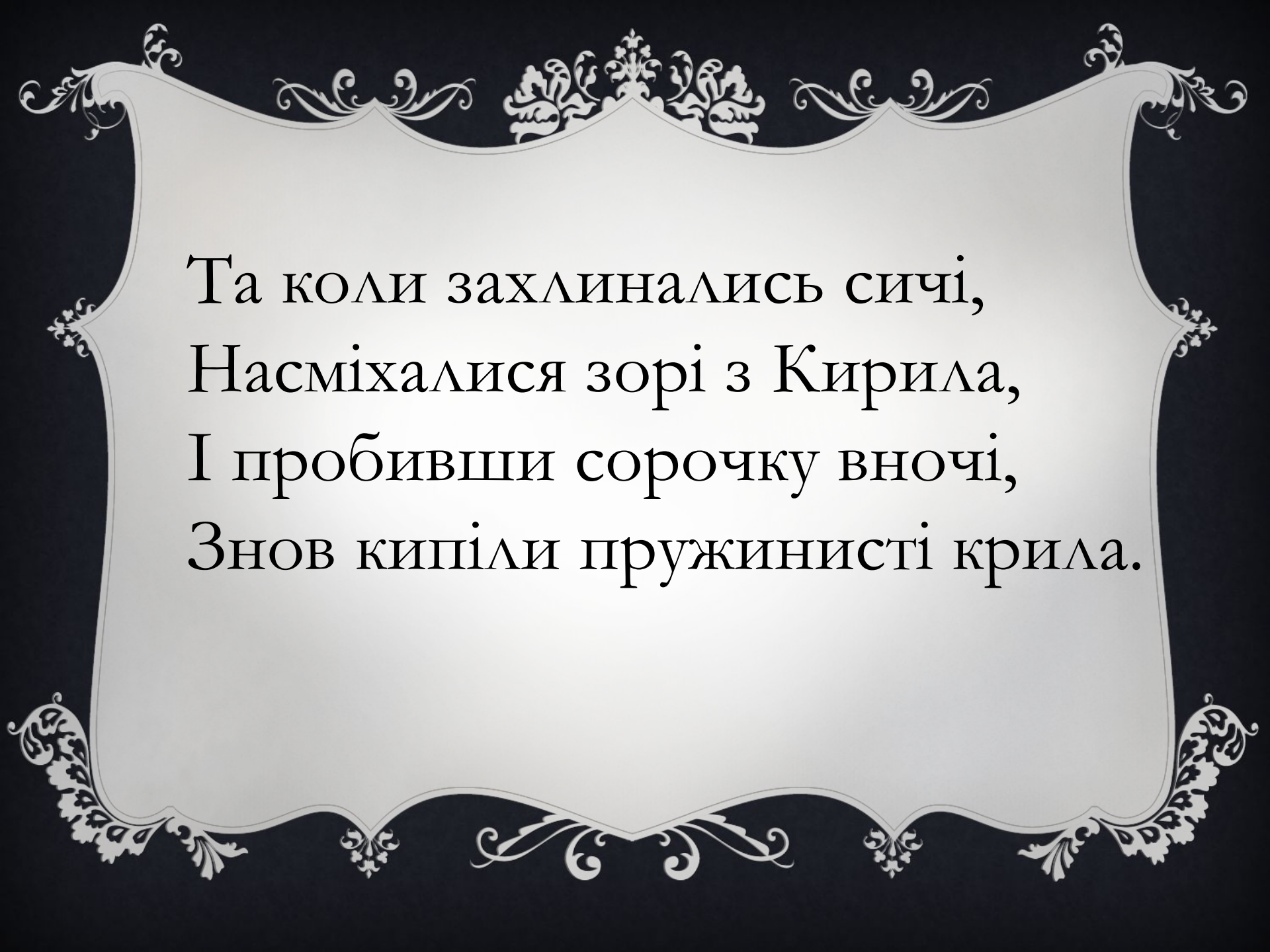
Їм доля маслом губи змастила.
Кому – валянки,
кому – мед од простуди,

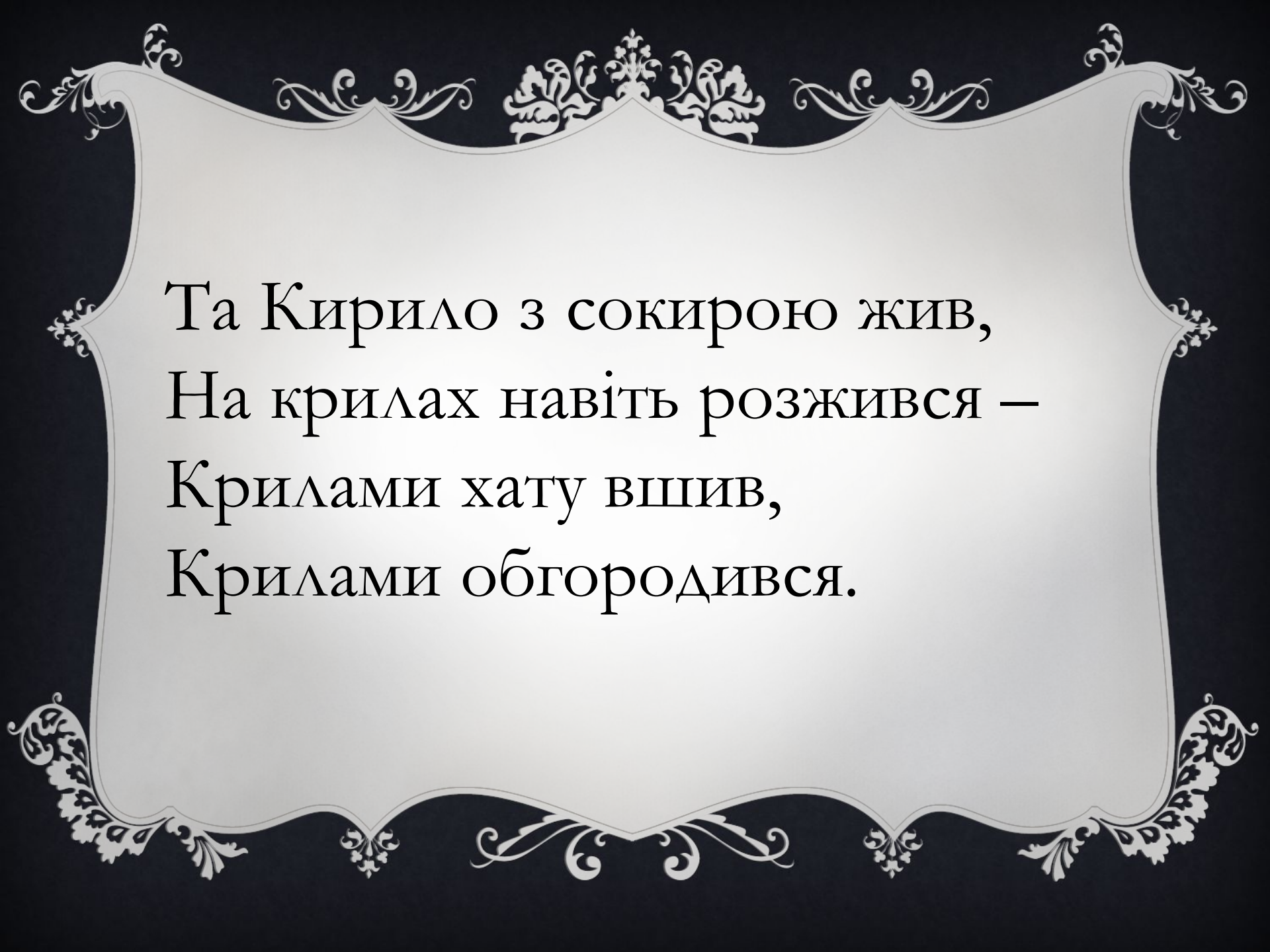
Кому жом у господу,
А цьому гаспиду,
прости господи, крила?!
Кому жом у господу,
А цьому гаспиду,
прости господи, крила?!

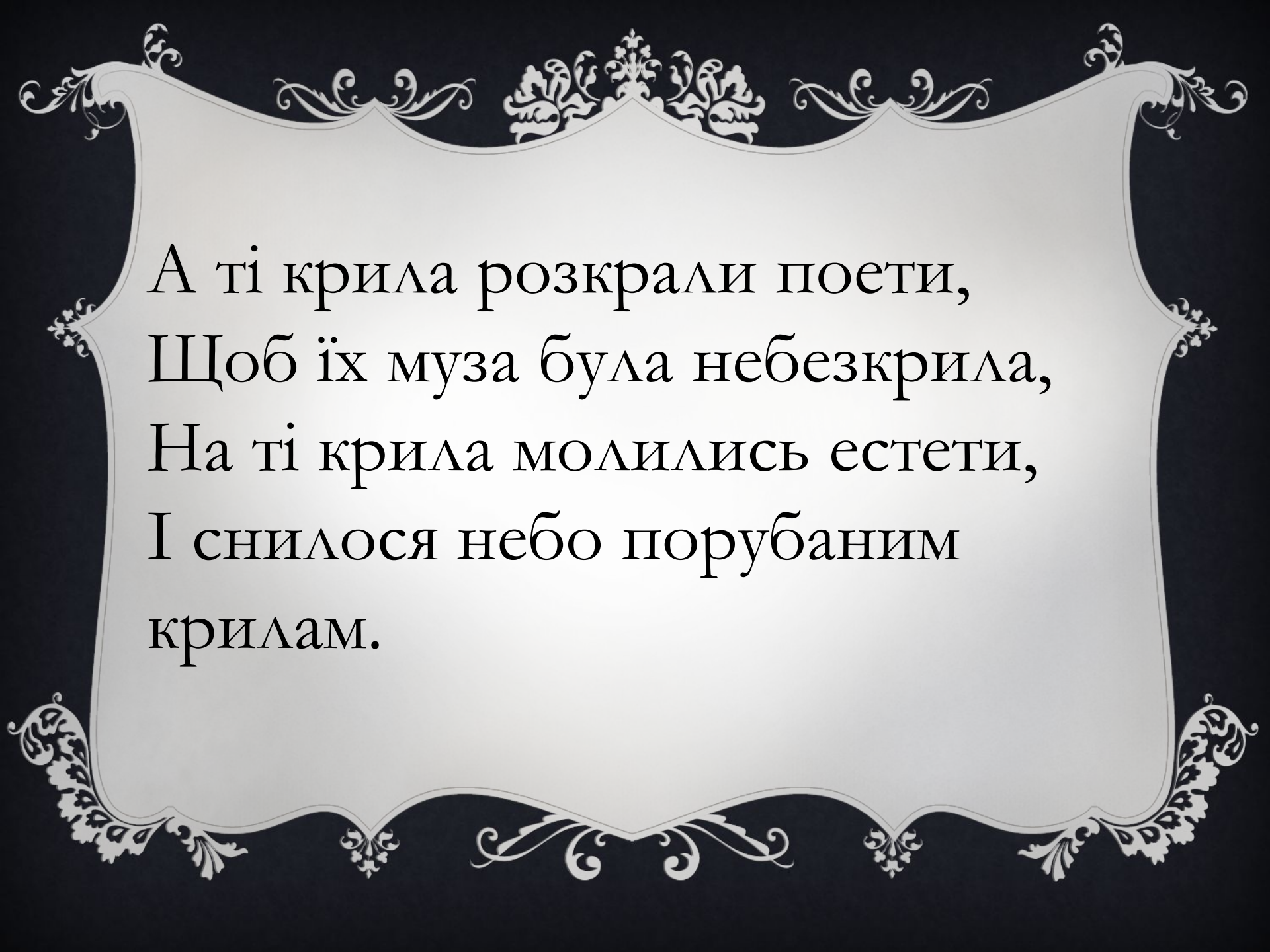
Так Кирило до тьми брів,
І, щоб мати якусь свободу,
Сокиру бруском задобрив,
І крила обтяв об колоду.

Та коли захлинались сичі,
Насміхалися зорі з Кирила,
І пробивши сорочку вночі,
Знов кипіли пружинисті крила.

Та Кирило з сокирою жив,
На крилах навіть розжився –
Крилами хату вшив,
Крилами обгородився.

А ті крила розкрави поети,
Щоб їх муза була небезкрила,
На ті крила молились естети,
І снилося небо порубаним
крилам.

Кому – нові ворота,
кому – ширшого рота,
Кому сонце в кишеню,
кому – дулю дешеvu.

Щоб тебе доля побила,
А Кирилові –
не пощастить же
отак чоловікові! – крила.

